

Arrest

nr. 257 516 van 30 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. VAN DER HAERT en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij, die volgens haar verklaringen op 16 december 2018 België is binnengekomen, diende op 11 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Haar vingerafdrukken werden genomen op 22 juli 2018 in Griekenland (Eurodac). Op 30 augustus 2019 neemt de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing heeft de verzoekende partij beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 13 januari 2020 met nummer 231 077 weigert de Raad de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij te erkennen en weigert de Raad de toekenning van de vluchtelingenstatus.

1.2. Op 13 november 2020 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming. Op 24 december 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u van Pashtoun origine. U bent een soennitische moslim. U bent afkomstig uit het dorp Dobela gelegen in het district Behsud, provincie Nangarhar. U was actief als muzikant en zanger. Doorgaans trad u op bij privéfeesten, en in 2013 nam u deel aan het televisieprogramma 'The Voice of Afghanistan'. Omwille van uw muzikale carrière werd u niet gerespecteerd in uw dorp. De mensen vonden uw activiteiten als zanger en muzikant in strijd met de voorschriften van de islam. U raakte betrokken in een scheldpartij en een handgemeen. De mullah ontzegde u de toegang tot de moskee. Desondanks zette u uw muzikale activiteiten voort. Eind hamal 1397 (april 2018) ging u samen met uw vriend en collega muzikant M. (...) optreden op een feest in de regio Mawlawi Khales. Plots werd echter een van de gasten, H. S. (...), onwel en moest naar het ziekenhuis gebracht worden. U werd gevraagd het optreden stop te zetten en u ging overnachten in Jalalabad. De volgende ochtend vernam u van uw moeder dat de politie was langs gekomen om te vragen waar u was, dat u aanwezig was geweest op een feestje en dat zij u wilden spreken over die feiten. Het bleek dat H. S. (...) overleden was. U besloot voorlopig niet terug te keren naar huis. Die avond kwam de beruchte talibancommandant Naqibullah, die ook de broer was van H. S. (...), naar uw ouderlijke woning op zoek naar u. Hij sloeg uw vader en dreigde ermee u te doden. Hierop ontvluchtte u uw land van herkomst. Terwijl u in Iran was gaf Naqibullah een brief af aan uw vader waarin u opgeroepen werd om aanwezig te zijn bij een jirga. Toen Naqibullah nog twee keer was langs gekomen, besloot uw vader ook Afghanistan te ontvluchten. U kwam op 16 december 2018 aan in België en op 11 januari 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Op 30 augustus 2019 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw beroep hiertegen bij de RvV werd op 13 januari 2020 verworpen.

U heeft met een vals paspoort naar IJsland gereisd. U diende terug te keren naar België. U verklaart dat u nu de waarheid zal vertellen. Toen u hier aankwam was u nieuw en uw wist niet wat een interview inhield. U had iemand nodig die u zou zeggen wat u moest vertellen. U bent geboren in Dobela en heeft er gewoond tot u naar Kabul vertrok. U heeft daar 2 à 3 jaar gewoond tot u het land verliet begin 2016. U was een zanger en een bekende persoon in Afghanistan. U werkte met Tulunews en u bent terug te vinden op Youtube, Google en andere sociale netwerken. U had een probleem door uw familie. Iedereen, zelfs uw vader en broers, bekeken u scheef. De maatschappij was u ook niet goedgezind. U kon er niet werken. De Pashtun zijn heel hard tegenover muziek. U heeft gelogen over het incident met Naqibullah. U haalt ook dat uw gezondheidstoestand niet goed is. U heeft hoofdpijn en neemt slaappillen. U stelt dat u gek bent. Ter ondersteuning van uw volgend verzoek legt u uw Afghaans paspoort voor.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U haalt weliswaar aan dat uw gezondheidstoestand niet goed is, dat u hoofdpijn heeft en slaappillen neemt. U stelt ook dat u gek bent. (2de VIB pt. 12 & 20) Er moet opgemerkt worden dat u in het kader van uw vorig verzoek ook reeds melding maakte van problemen met uw fysieke en psychische gezondheidstoestand. De Raad wees toen in haar arrest nr. 231 077 van 13 januari 2020 (p. 16) erop dat u zich beperkte tot het poneren van niet-gestaafde beweringen en dat het aan u was om dergelijke problemen te staven met medische of psychologische attesten, doch u liet na om enig (begin van) bewijs neer te leggen waaruit bleek dat uw fysieke of psychische gezondheidstoestand van die aard was dat zij een invloed heeft op uw vermogen om op zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud en hierbij de redenen die geleid hebben tot uw vlucht uit uw land van herkomst uiteen te zetten. Het louter herhalen van uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van uw volgend verzoek over uw gezondheidstoestand, kan geenszins volstaan om aan te tonen dat u zelf met dergelijke problemen kampt. Uit het verslag van uw

interview bij de DVZ in het kader van uw huidig verzoek blijkt niet dat zich tijdens dit gesprek problemen hebben voorgedaan of dat u niet in staat zou zijn geweest uw nieuwe elementen kenbaar te maken.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw relaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Het CGVS stelde immers vast dat er twijfels gerezen waren bij uw beweerde ononderbroken verblijf in het district Behsud van de provincie Nangarhar. Uw kennis over uw regio bleek opvallende hiaten te vertonen en u legde tegenstrijdige verklaringen af over een voorgaand verblijf in Kabul. Ook werd uw vervolgingsrelaas gekenmerkt door een markant gebrek aan logica, vaagheden en inconsistenties. Verder werd geoordeeld dat uw profiel als zanger en muzikant op zich onvoldoende was om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in uwen hoofde. Behalve het ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas, kwamen uit uw verklaringen geen zwaarwichtige en actuele problemen naar voor wegens uw beroepsactiviteiten. Voorts werd besloten dat er voor burgers in Behsud geen reëel risico bestond om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U liet na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt werd, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Behsud. Evenmin beschikte het CGVS over elementen die erop wezen dat er in uw hoofde omstandigheden bestonden die ertoe leidden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In uw verzoekschrift ingediend bij de RVV gaf u te kennen dat u eerder valse verklaringen had afgelegd en dat u de waarheid wenste te vertellen over uw herkomst en asielmotieven. U zou namelijk afkomstig zijn uit Kabul waar u heel uw leven heeft gewoond en waar u werkte als zanger. Door uw progressieve opvattingen kon u niet aarden in de Afghaanse maatschappij en toen uw streng traditionele familie hoorde over uw kortstondige relatie met een meisje, werd u onder druk gezet om te trouwen. In haar arrest nr. 231 077 van 13 januari 2020 (p. 17) motiveerde de Raad hieromtrent als volgt: 'De Raad is aldus van oordeel dat het manifest misleidende karakter van verzoekers verklaringen zijn algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van zijn huidige verklaringen met betrekking tot zijn herkomst en asielmotieven ondermijnen. Verzoekers voorgaande toegegeven leugenachtige en verzonnen verklaringen doen immers vermoeden dat verzoeker meende dat zijn ware herkomst en ware relaas geen aanleiding zouden geven tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in zijn hoofde. Bovendien stelt de Raad vast dat het in het verzoekschrift bij loutere verklaringen blijft en dat verzoeker geen poging onderneemt om deze enigszins met objectieve stukken te staven. Noch geeft verzoeker enige verklaring voor het ontbreken van dergelijke stukken. Gelet op het feit dat verzoeker geen enkel begin van bewijs bijbrengt van zijn nieuwe verklaringen, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker in gebreke blijft om zijn verzoek om internationale bescherming te staven.' Daarenboven maakte de Raad enkele vaststellingen die betrekking hadden op de kern van uw nieuwe asielrelaas waardoor de geloofwaardigheid van uw nieuwe verklaringen werd ondermijnd. De Raad oordeelde ook dat uw profiel als zanger niet volstond om aan te tonen dat u bij terugkeer naar Kabul zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. De Raad besloot dat u zich nog steeds bediende van een bedrieglijk relaas teneinde de instanties belast met het onderzoek naar uw verzoek om internationale bescherming te misleiden. De Raad besloot dat er in uw hoofde geen zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de stad

Kabul in Afghanistan, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In casu kom ik tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

In het kader van uw huidig verzoek baseert u zich enerzijds op verklaringen die u aflegde voor de DVZ in het kader van uw vorig verzoek, m.n. dat u geboren bent in Dobela in de provincie Nangarhar, daar altijd heeft gewoond en 2 à 3 jaar in Kabul heeft verbleven vooraleer u Afghanistan ontvluchtte, hetgeen echter manifest ongeloofwaardig werd bevonden door het CGVS. Anderzijds baseert u zich ook op verklaringen die u aflegde voor het CGVS in het kader van uw vorig verzoek, m.n. dat u een zanger was en de maatschappij u niet goedgezind was. Het CGVS nam echter een weigeringsbeslissing omdat de geloofwaardigheid van uw relaas op fundamentele wijze werd ondermijnd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Ook baseert u zich op verklaringen die u aflegde voor de Raad in het kader van uw vorig verzoek, m.n. u had een probleem door uw familie, zelfs uw vader en broers, bekeken u scheef, hetgeen echter door de Raad ook ongeloofwaardig werd bevonden. U beperkt zich aldus louter tot een verwijzing naar de diverse asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet voor de Belgische asielinstanties waarvan werd vastgesteld dat ze manifest tegenstrijdige waren en/of op geen enkele wijze als aangetoond kunnen worden beschouwd.

Het CGVS merkt op dat u uw verklaringen over uw woonplaatsen voor uw vertrek uit Afghanistan constant wijzigt, doorheen uw eerste verzoek en nu ook bij uw tweede verzoek. Door uw gebrekkige medewerking verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Het door u voorgelegde Afgaans paspoort toont aan dat u geboren bent in Nangarhar, dat u dit document op 26/01/2016 heeft bekomen in Kabul, en dat u op 10/03/2016 per vliegtuig vanop de luchthaven van Kabul uw land heeft verlaten. Dit paspoort levert echter geen informatie over uw opeenvolgende verblijfplaatsen en kan dus bovenstaande conclusie niet wijzigen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van

nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 51/8, 57/6/2, §1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, de artikelen 2 en 24 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), de artikelen 4 en 20 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), de motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

2.2. In een eerste onderdeel van haar middel wordt een betoog uitgewerkt omtrent de "verkrachting van verzoeker". Ter terechtzitting geeft de verzoekende partij aan dat dit verkeerd is, en wordt afstand gedaan van dit onderdeel van het middel.

2.3. In een tweede onderdeel van haar middel gaat de verzoekende partij verder in op haar profiel van zanger en haar deelname aan de "The Voice of Afghanistan" in 2013. De verzoekende partij geeft aan dat zij hierdoor op de voorgrond van de media- en artistieke scene in Afghanistan kwam. Het feit dat zij een zanger is en dat zij deelgenomen heeft aan het televisieprogramma "The Voice of Afghanistan" wordt op zich niet betwist door verwerende partij. Dit wordt ook bewezen door verschillende foto's en videoclipps die neergelegd werden. Hierna heeft zij ook een liedje uitgebracht, Lahza, waarvoor ook een videoclip gerealiseerd werd. In haar verzoekschrift nam ze een weblink naar deze videoclip op. De verzoekende partij vervolgt dat zij door haar deelname aan het televisieprogramma "The Voice of Afghanistan" en het uitbrengen van videoclipps door veel leden van haar familie werd verstoten. Zij vinden de houding van de verzoekende partij schokkend. De verzoekende partij stelt enkel nog contact te hebben met haar moeder en haar zus, maar heeft geen contacten meer met haar vader en broers. Zij betoogt in haar verzoekschrift dat haar familie zeer traditioneel is en zelf niet afkomstig is van Kaboel maar wel van Nangarhar.

De verzoekende partij stelt ook dat zij haar passie in Afghanistan niet vrijuit kan beleven. Artiesten en muzikanten, in het bijzonder "moderne" muzikanten (zoals zij die deelgenomen heeft aan een "Westers" televisieprogramma en in haar videoclip openlijk verschijnt met een vrouw zonder hoofddoek) worden heel slecht aanzien in Afghanistan. De verzoekende partij heeft dit ook ervaren in haar dagelijks leven in Afghanistan en haar contacten met anderen, in het bijzonder haar familie, vrienden en kennissen. Verder zijn er geen werkmogelijkheden meer voor Afghaanse zangers in Afghanistan. Veel Afghaanse artiesten en muzikanten hebben Afghanistan dan ook verlaten omwille van de moeilijkheden die zij in hun land van herkomst ondervinden om vrijuit te werken en te leven. Zo verblijft één van de figuren van het televisieprogramma "The Voice of Afghanistan" (één van de "coachen"), Aryana Sayeed, in London en gaat maar zelden terug naar Kaboel, altijd met veiligheidsmaatregelen. Voorts brengt de verzoekende partij ook een krantenartikel bij om aan te tonen dat een parlementariër de jihad verklaard heeft tegen uit Europa en de Verenigde Staten geïmporteerde muziekkuitzendingen.

De verzoekende partij meent dat haar het voordeel van de twijfel dient toegekend te worden.

Tot slot geeft de verzoekende partij aan dat er verschillende elementen bijgebracht werden die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking zou komen.

3. De aanvullende nota

3.1. Door middel van een aanvullende nota brengt de verzoekende partij een psychologisch attest van 25 mei 2021 bij. Ze geeft aan dat ze lijdt aan PTSD met chronische actieve depressie en episodische amnesie. Ze geeft aan dat ze om de twee weken door een psycholoog gevolgd wordt.

4. Beoordeling

4.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van richtlijn 2013/32 geen verduidelijking van het begrip “nieuwe elementen of bevindingen” ter staving van een volgend verzoek bevat.

Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In het arrest van 10 juni 2021 in de zaak c- 921/19 zet het Hof van Justitie uiteen dat artikel 40, leden 2 en 3 van richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in

de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Daarenboven omvat de eerste stap eveneens twee fasen, waarbij in elk fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Aldus bepaalt artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 in de eerste fase dat, om krachtens artikel 33, lid 2, onder d) een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, een volgend verzoek eerst aan een voorafgaand onderzoek wordt onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Het Hof preciseert dat slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn. In deze fase wordt dan nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward. Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of bevindingen in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet, beperkt dient te blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10

oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

4.3. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.3.1. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet gemotiveerd dat: *“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.”*

Het psychologische attest van 25 mei 2021 vermeldt dat de verzoekende partij lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom met een chronische actieve depressie en episodische amnesie. Het attest geeft ook aan dat de verzoekende partij in december 2020 doorverwezen werd door de centrumarts en dat ze de verzoekende partij heden nog opvolgen. In voormeld psychologisch attest wordt niet aangegeven dat er in hoofde van de verzoekende partij een nood is aan specifieke steunmaatregelen. Na lezing van de verklaringen zoals opgetekend bij het volgend verzoek om internationale bescherming (administratief dossier, stuk 5, “verklaring volgend verzoek”) blijkt op genoegzame wijze dat de verwerende partij over voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in staat was het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en hierop duidelijke, concrete en gedetailleerde antwoorden te formuleren. Het persoonlijk interview op de Dienst Vreemdelingenzaken is vlot en op normale wijze verlopen en hieruit kunnen geen problemen worden afgeleid. De verzoekende partij heeft overigens zelf uitdrukkelijk aangegeven dat er volgens haar geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming kunnen bemoeilijken (vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ, 9 december 2020). In haar verzoekschrift laat de verzoekende partij bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze haar psychische problemen haar verklaringen zouden hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op (de motivering van) de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat haar psychische problematiek of kwetsbaarheid het normale verloop van de procedure om internationale bescherming op enigerlei wijze zou hebben gehypothetheerd of in het gedrang zou hebben gebracht.

Verder benadrukt de Raad dat artsen en psychologen vaststellingen kunnen doen met betrekking tot de psychische gezondheid van een patiënt. De vaststelling van een arts of een psycholoog die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een arts of psycholoog is bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten evenwel afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt toegereikt. Rekening houdend met hun bevindingen kunnen artsen en psychologen daarbij weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen psychische aandoening, maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Evenmin kan hieruit een exclusief causaal verband worden afgeleid. Een medisch-psychologisch attest geeft dan ook geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Zulk attest moet steeds worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van de verzoeker hierover. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde medisch-psychologische attesten voldoende aannemelijk worden gemaakt.

4.3.2. Bij haar tweede verzoek om internationale bescherming heeft de verzoekende partij verklaard dat: *“U hebt Afghanistan dus eerder verlaten dan eerder verklaard.*

Ja, ik ging naar Iran voor 1 maand. Dan ging ik naar Turkije voor 2.5 of 3 jaar. Ik ging naar Griekenland en dan naar Italië. Ik bleef 6 maanden in Griekenland. Ik bleef 15 of 16 dagen in Italië. Ik ging dan door Frankrijk en kwam in België aan.

Waarom hebt u Afghanistan verlaten?

Ik was een zanger, toen was ik een bekende persoon. Ik werkte met Tulunews. U kan me op Youtube en Google enzo zoeken. Alle andere sociale netwerken ook. Ik had een probleem door mijn familie. De maatschappij was ook niet goedgezind. De pashtunen zijn heel hard tegenover muziek. Ik heb gelogen over de affaire met Naqiblah enzo. Ik werd beïnvloed door anderen.

Kan u een overzicht geven van u verblijfplaatsen in Afghanistan?

Ik ben geboren in Dobela, Nangarhar. Ik heb daar gewoond tot ik naar Kaboel vertrok. Na +- 2 of 3 jaar ben ik vertrokken een paar dagen na 29/03/2016"

Het is inderdaad zo dat de verzoekende partij in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming aangeeft eerder uit Afghanistan vertrokken te zijn dan oorspronkelijk verklaard en dat zij nu niet heel haar leven in Kaboel verbleven heeft, doch enkel twee à drie jaar voorafgaand aan haar vertrek uit Afghanistan. Na lezing van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij vasthoudt aan haar vluchtrelaas zoals uiteengezet tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming, namelijk dat ze een zanger is in Afghanistan en deelgenomen heeft aan de Voice of Afghanistan. In haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij ook een weblink naar een videoclip dat ze opgenomen heeft, toe.

In dit verband wijst de Raad erop dat in 's Raads arrest van 13 januari 2020 met nummer 231 077 reeds geoordeeld werd dat: *"Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog wijst op zijn profiel van zanger en meent dat hij tot een risicoprofiel behoort van mensen die zich niet schikken naar de heersende sociale normen of strikte islamitische interpretaties door AGE's, wijst de Raad erop dat uit de door verzoeker geciteerde informatie niet blijkt dat louter verzoekers profiel als zanger zou volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Kabul zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk te maken, quod non in casu. Naast de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van de problemen die verzoeker ertoe hebben genoopt Kabul te verlaten, haalt verzoeker geen concrete, recente, geloofwaardig en ernstige, aan zijn profiel van zanger gelinkte problemen aan.*

Verzoeker toont verder niet aan dat hij omwille van zijn beroep als zanger zou beschouwd worden als iemand die de heersende sociale normen overtreedt door de maatschappij. Uit landeninformatie beschikbaar in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 15, nr. 1) blijkt dat de Pashtoun, waartoe verzoeker behoort, een rijke muzikale traditie hebben. Populaire en traditionele nummers alsook moderne versies, worden onder begeleiding van instrumenten zoals tabla, harmonium en keyboard, gespeeld bij huwelijken en andere feestelijke aangelegenheden. De Pashtoun regio, die een deel van Afghanistan en een deel van Pakistan beslaat, heeft een lange traditie zowel op muzikaal als poëtisch vlak en kent succes met zijn muziek die geïnspireerd is op Pashtou volksliederen. Verder dient vastgesteld dat de taliban er voor bekend staan dat zij tegen muziek gekant zijn en tijdens hun bewind over Afghanistan verboden ze muziek. De informatie beschikbaar in het administratief dossier meldt echter dat de taliban er evenwel niet in slaagden de muziekcultuur van de Pashtoun uit te wissen. Na de val van de taliban ontstond een heropleving van de Pashtou muziek. Pashtou muziek is terug populair geworden bij jongeren in de regio. Uit deze informatie blijkt aldus dat het spelen van muziek, bijvoorbeeld bij huwelijksfeesten, eigen is aan de Pashtoun cultuur, dat ook hedendaagse Pashtou artiesten een zekere populariteit genieten, dat muziek toegelaten is en verspreid wordt via radio, televisie en internet.

Verzoeker gaf tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat hij zingt en gedichten vertolkt in het Pashtou en dat hij op feesten lokale muziek brengt (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 6, p. 8 en 16), zodat niet kan worden aangenomen dat verzoeker omwille van zijn activiteiten als zanger zou beschouwd worden als iemand die de heersende sociale normen overtreedt door de maatschappij.

Bovendien staat verzoekers regio van herkomst, de stad Kabul, niet onder controle van de taliban, zodat verzoeker niet aantoonbaar dat hij in de stad Kabul het risico loopt om gevisieerd te worden door de taliban omwille van zijn profiel als zanger, temeer gelet op het feit dat verzoeker, gelet op hetgeen voorafgaat, geen concrete, recente, geloofwaardig en ernstige, aan zijn profiel van zanger gelinkte problemen aanhaalt.

Wat verzoekers deelname aan 'The Voice of Afghanistan' betreft, dient opgemerkt te worden dat hij volgens zijn verklaringen ongeveer vier jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan deelnam aan dit programma (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 4-5). Gezien het in de vier à vijf jaren die volgden op zijn deelname aan 'The Voice of Afghanistan' niet tot zwaarwichtige vervolgingsfeiten gekomen is omwille van zijn deelname aan dit programma, is het niet aannemelijk dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan alsnog het risico zou lopen om gevisieerd of vervolgd te worden hierdoor."

In haar verzoekschrift verwijst ze naar krantenartikelen waarin een Afghaanse parlements lid de jhad tegen het TV-programma The Voice of Afghanistan verklaard heeft, wijst de Raad erop dat reeds in het hogergenoemd arrest werd aangegeven dat het profiel als zanger niet zou volstaan om aan te tonen dat zij bij haar terugkeer naar Kabul zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. De verzoekende partij dient de door haar aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. De bijgebrachte krantenartikelen waarin de reactie van een parlements lid op het TV-programma The Voice of Afghanistan wordt beschreven, laat niet toe anders te oordelen. Het is inderdaad wel zo dat het programma na de deelname van de verzoekende partij niet meer uitgezonden wordt, doch toont de verzoekende partij hiermee niet aan dat elke zanger of zelfs deelnemer van het programma vervolgd wordt of een gegronde vrees voor vervolging kan hebben. *In casu* voert de verzoekende partij aan dat zij eerder Afghanistan heeft verlaten, dan dat ze verklaard heeft tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming. Ter staving hiervan brengt de verzoekende partij haar paspoort bij. Volgens haar verklaringen nam ze in 2013 deel aan het TV-programma. De verzoekende partij heeft na haar deelname aan dit programma nog altijd 2 à 3 jaar in Afghanistan verbleven, en de verzoekende partij brengt geen elementen aan die wijzen op zwaarwichtige vervolgingsfeiten die ze ondergaan heeft ten gevolge van haar deelname aan het programma of ten gevolge van haar zangcarrière. Voorts blijkt uit haar verklaringen dat zij ook een inkomen kon verwerven door haar zangactiviteiten (NPO 23 mei 2019, p.9-10). Bijgevolg kan de Raad gezien het gegeven dat de verzoekende partij twee à drie jaar die volgenden op haar deelname aan The Voice of Afghanistan niet tot zwaarwichtige vervolgingsfeiten gekomen is omwille van haar deelname aan dit programma, is het niet aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan alsnog het risico zou lopen om geviséerd of vervolgd te worden hierdoor.

Het gegeven dat de verzoekende partij heden een videoclip opgenomen heeft en op Youtube geplaatst heeft waarin eveneens een ongesluisde vrouw verschijnt is een element dat de verzoekende partij nog niet eerder ter kennis van de verwerende partij heeft gebracht. Echter, het is geen element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De videoclip op Youtube werd slechts door een beperkt publiek bekeken (7 374 weergaven op 25 juni 2021). De verzoekende partij brengt ook geen vertaling van de tekst van het nummer bij waardoor de Raad niet kan nagaan of de tekst een directe aanklacht tegen een bepaalde groep of stroming die mogelijk als vijandig zou kunnen worden onthaald, bevat. Voorts blijkt dat de verzoekende partij de jaren voorafgaand aan haar vertrek uit Afghanistan in Kabul verbleven heeft. Hieromtrent werd reeds geoordeeld in 's Raads arrest van 13 januari 2020 dat de stad Kabul, niet onder controle van de taliban staat zodat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij in de stad Kabul het risico loopt om geviséerd te worden door de taliban omwille van haar profiel als zanger en de huidige videoclip die zij in haar verzoekschrift bijbrengt.

De Raad merkt verder op dat dat de verzoekende partij reeds in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming een vrees voor vervolging door haar traditionele familie reeds geuit heeft. *In casu* herhaalt de verzoekende partij haar reeds eerder geuite vrees. Hieromtrent werd geoordeeld dat: *“Verzoeker verklaart in zijn verzoekschrift dat hij een vrees voor vervolging heeft door zijn traditionele familie hierbij echter op dat verzoeker gedurende de procedure verklaarde dat zijn vader zijn reis heeft geregeld (DVZ-verklaring, stuk 18, p. 11) en dat zijn vader ook uit Afghanistan gevlucht was en dat zij samen in Griekenland hebben verbleven (DVZ-verklaring, stuk 18, p. 6; Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 18-19). Dergelijke verklaringen zijn onverenigbaar met zijn huidige verklaringen dat hij een vrees voor vervolging heeft omwille van zijn vader en zijn traditionele familie. Waar verzoeker in het verzoekschrift bovendien lijkt aan te voeren dat hij tevens vervolging vreest door zijn broers, wijst de Raad erop dat hij gedurende de procedure geen melding maakte van enige broers en enkel verklaarde dat hij één jongere zus had (DVZ-verklaring, stuk 18, p. 8; Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 7). In zoverre verzoeker in het verzoekschrift zou doelen op enige broers van zijn vader waarvoor hij vervolging vreest, wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat hij maar één oom langs vaderszijde had, doch dat deze lang geleden is overleden (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 7).”*

Voorts wordt in de bestreden beslissing gesteld dat: *“Het CGVS merkt op dat u uw verklaringen over uw woonplaatsen voor uw vertrek uit Afghanistan constant wijzigt, doorheen uw eerste verzoek en nu ook bij uw tweede verzoek. Door uw gebrekkige medewerking verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan er in uw hoofd niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art.*

48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.” Deze motieven van de bestreden beslissing worden op generlei wijze betwist door de verzoekende partij in het verzoekschrift.

Het geheel aan documenten, landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad dat de verzoekende partij geen elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

4.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De toelichting van de verzoekende partij laat niet toe vast te stellen dat de verwerende partij haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

4.3.4. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht blijkt niet. Derhalve heeft de commissaris-generaal terecht besloten om het tweede beschermingsverzoek van de verzoekende partij *in casu* niet-ontvankelijk te verklaren. Aangezien artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

4.3.5. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3.6. Wat betreft artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 24 van de richtlijn 2013/32 en de artikelen 4 en 20 van de richtlijn 2011/95, geeft de verzoekende partij niet de minste toelichting over de wijze waarop deze artikelen werden geschonden, zodat de aangevoerde schendingen dan ook niet dienstig zijn.

4.3.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. RYCKASEYS